

Walgtreds (Scharling) sagt tilstrækkeligt, og hvad der kunde siges om de 2 Auditorier og det paatænkte pharmaceutiske Laboratorium i Rjælderen ved St. Pederstræde. Jeg tror ikke paa Muligheden af at indrette dette Laboratorium, og samtidig faae to saa store Auditorier, som det er absolut nødvendigt for Universitetet at faae, navnlig til theologiske og filosofiske Forelæsninger. Hvad der er sagt med Hensyn til Bibliotheket og med Hensyn til det botaniske Museum, kan jeg ligeledes væsentligt forbigaa. Der er talt om det Upraktiske ved Bibliotheket, om det urimelige Hensyn, man har taget til Bygningens Skjønhed, men det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Walgtreds (Scharling) har viist, at dette ikke har Noget paa sig, i alt Fald for Arkitektens Bedkommende, og at Feilen kun ligger deri, at man, den Gang Universitetsbibliotheket blev bygget, ikke havde sagtyndige Folk i Spidsen for Bibliotheksvæsenet, som kunde have nogen klar Forestilling om, hvor stor Plads et Bibliothek behøver, ogsaa til at udvide sig. Det er høist beflækket, at det var saaledes, men maa det være mig tilladt at minde om, at vort Universitetsbibliothek, forinden det fik sit nuværende Lokale, vidunderligt at sige, var henvist til et Loft ovenover Hundekirke, og at de fortræffelige Videnskabsmænd, der gik i Bibliotheket deroppe i denne eksempellose Glendighed, i det Fremskridt, man gjorde ved den nye Bygning's Opførelse, saae et saadant Himmerige, at de vare blinde for de mere praktiske Fordringer, der allerede den Gang burde have gjort sig gjældende. Det Classenske Bibliotheks senere Indlemmelse i Universitetsbibliotheket har da ogsaa havt en meget væsentlig Betydning. Skjøndt vi ogsaa fra denne Side altsaa villig skal indrømme, at der er begaaet store Misgreb fra de ledende Universitetsautoriteters Side, at man har været blind i flere væsentlige Henseender, naar man har opført de nye Bygninger for Samlingerne og Bibliotheket, bør vi dog tillige kunne forstaa, at man ogsaa netop gennem disse Misgreb har indsamlet en Række af Erfaringer, som man naturligvis drager sig til Indtægt ved Opførelsen af de nye Bygninger, og navnlig vil jeg med Hensyn til det mineralogiske Museum udhæve, at den Videnskabsmand, som har været den ledende med Hensyn til at udlaste Planerne dertil, har berejst Europas Hovedstæder og har undersøgt Museum for Museum for at finde de mest praktiske Fremgangsmaader, de Maader, hvorpaa man bedst kunde skaffe baade Vys og Plads og Alt, hvad iøvrigt et saadant Museum fordrer. Jeg kunde opregne Navnene paa disse mangfoldige Byer,

hvor disse Besøg ere gjorte, og hvortil man tildels senere har sendt den ledende Arkitekt, for at han fra den tekniske Side kunde gjøre sig bekendt med disse Bygninger. Paa det Museums Omraade vil Planen vise sig at være praktisk og hensigtsmæssig, og det er ikke Tilfældet, hvad der fra nogle Sider er yttret, at det er en endnu umoden Plan. Den har tværtimod været oppe i mange Aar hos den ledende Videnskabsmand, han har bestandig slystet dermed, og jeg tror vanskeligt, at Staten skal komme til at opføre nogen Bygning, hvis Plan er grundigere overveiet, baade fra theoretisk og praktisk Side, end den Plan, her er Tale om. Hvad nu det ærede Medlem ogsaa uheldig med Hensyn til, hvad han beskrev, der kunde foregaa nede i Rjælderen. Han mente, at der kunde i det Høieste Papirsetiketterne blive ødelagte, men dem kunde man jo altid forny. Gamste viist, naar man vil pakke den hele Samling op, maaste hvert andet Aar, og pakke dem ned igjen, men det ærede Medlem maa lægge Mærke til, at ogsaa selve Objektet, uagtet det er Sten, for en meget stor Del er af en meget skrøbelig Bestaafenhed. Hvem veed f. Ex. ikke, at Stensalt eller Salpeter er udsat for at smuldre hen, naar det kommer i Nærheden af Jugtighed, og ligeledes mange Forsteninger, Planteafstryk o. s. v.; det er netop den Slags kostbare enestaaende Forsteninger, som findes nedlagte i denne fugtige Rjælder, og man kan kun med stor Vagtselse se paa deres Fremtid, hvis det skal blive der. Saa er der Hemmeligheden, hvorfor der i mange Aar ikke er gjort Noget, for at dette Museum skulde blive opført, uagtet man følte den allerstørste Trang dertil. Da jeg nu bliver udfæstet saa stærkt, og da den høitærede Formand i Dag i en Samtale har sagt mig, at det, jeg troede aldrig var kommet offentlig frem, alligevel er blevet omtalt, saa skal jeg tillade mig at nævne det her i al Korthed, skjøndt det har en lidt pinlig Side ved sig. Det er dette Spørgsmaal om Universitetets Særformue. Der er mange af de Tilstedeværende, der veed, at der er blevet gjort gjældende det Hensyn, at vort Lands og vort Folks Skjæbne muligvis i en nær Fremtid kunde blive af en saa uhyggelig Bestaafenhed, at vi havde Fremmedherredømme her i selve vor Hovedstad, og saa var der Mange, der tænkte paa Bevarelsen af vort nationale Liv under slige Forhold. Disse tænkte da paa, at det var godt, at vor høieste Undervisningsanstalt etede en Særformue, som en fremmed Erobrer ikke saa let vilde lægge sin voldelige Haand paa. Dette er Grun-